

1898, vil et indtrædende Ulykkestilfælde i det langt overvejende Antal Tilfælde kun ramme en enkelt eller et Par Personer. Anderledes stiller Sagen sig derimod for Søfartsvirksomheden. Hvor saaledes et Skib forliser, maa man regne med Muligheden af, at hele eller en større Del af Besætningen samtidig omkommer. Men den Erstatning, der i et saadant Tilfælde vilde komme til at paahvile vedkommende Reder, vilde hyppig overstige hans Betalingsevne." Det forekommer mig, at den højtærede Minister her kort og klart har paavist Nødvendigheden af paa dette Punkt at lempe de for Loven af 7. Januar 1898 til Grund liggende Principper.

En anden Afvigelse fra denne Lov gaar ud paa at gennemføre en lempeligere Opfattelse af Udtrykket „Virksomhed som *Næringsvej*“ end den, der gør sig gældende i den nævnte Lov. Med Hensyn til Søfolks Ulykkesforsikring har det været nødvendigt at lægge Hovedvægten paa Virksomheden og en noget mindre Vægt paa Virksomheden som *Næringsvej*. Naar man har gjort dette, forklares det i Anmærkningerne derved, at man er gaaet ud fra ikke at kunne fastholde denne stærke Begrænsning af Loven, hvor det drejede sig om Søfolks Ulykkesforsikring, idet det nemlig undertiden hænder, at Handelshuse for deres egen Regning lader et Skib hente og bringe Varer, og de kunne altsaa ikke siges at drive denne Virksomhed som *Næringsvej*. Denne Begrænsning vilde nemlig udelukke Søfolk, der fare med saadanne Skibe, fra Forsikring, hvis man strengt fastholdt de til Grund for Loven af 7. Januar 1898 liggende Bestemmelser. Derfor har man ogsaa paa dette Punkt afvejet fra denne Lov og foretaget Lempelser, som skulle tjene det Øjemed at faa saa mange Søfolk som muligt ind under Forsikringen.

Som et andet Hovedpunkt, hvor Forslaget afviger fra de i Loven af 7. Januar 1898 gældende Bestemmelser, skal jeg ogsaa nævne, at der i dette Forslag er fastsat nogle Regler, der skulle gælde Ulykkesforsikringen for de Søfolk, der fare med store Skibe, og andre for dem, der fare med mindre Skibe, eller rettere sagt, ikke just for disse Folks Ulykkesforsikring, men for de Rederes Vedkommende, der skulle bære denne Forsikring. Paa Grund af de store Skibes, navnlig Dampskibes Overlegenhed i Søfartens Tjeneste, fastholder Forslaget Bestemmelsen i Loven af 7. Januar 1898 om, at disse som Arbejdsgivere skulle bære hele Risikoen for deres Arbejdes Forsikring. Men for Sejlskibenes Vedkom-

mende træffer Forslaget en anden Bestemmelse, idet man for Skibe under 300 Tons ikke har ment at kunne anvende den nævnte Lovs Principper fuldt ud, og man foreslaar derfor en Lempelse i Lighed med de Principper, der ere de gældende i Loven af 3. April 1900 om Fiskeres Forsikring mod Ulykkestilfælde. Denne Lempelse for de mindre Arbejdsgivere gaar ud paa, at Statskassen skal tilskyde indtil Halvdelen af hver forsikrets Præmie, dog saaledes, at Tilskuddet ikke kommer til at overstige 5 Kr. pr. forsikret. Denne Bestemmelse har dog sin Begrænsning, idet Smaaskibe under 20 Tons ikke komme ind under Loven, de betragtes som ligestillede med det mindre Haandværk, der heller ikke er kommet ind under Loven af 7. Januar 1898 og altsaa ikke er undergivet Forsikringspligt. Lad mig med det samme oplyse, at Statens Tilskud til Sejlskibene mellem 20 og 300 Tons vil, efter hvad der er oplyst i Anmærkningerne, udgøre omtrent 32,000 Kr., altsaa ikke noget meget stort Beløb. Selvfølgelig er Beløbet kun kalkulatorisk, det kan hænde sig, at Beløbet bliver noget større, men overfor det hele store Forhold, som Loven tager Sigte paa, kan det jo ikke faa overmaade meget at sige.

Med disse Ord tror jeg i Korthed at have antydet Hovedprincipperne i Forslaget. Som sagt anser jeg Forslaget for at være godt og formaalistjenligt. Jeg skal ikke her komme ind paa en Omtale af de enkelte Bestemmelser eller paa en Realitetsbehandling i det hele. Den forekommer mig ikke at høre hjemme ved Sagens første Behandling, men derimod i det Udvalg, der antagelig faar med Sagen at gøre. Jeg vil dog have Lov til at henlede Opmærksomheden paa nogle enkelte Bestemmelser, som der maaske kunde være nogen Anledning til særlig at fæste Opmærksomheden paa i Udvalget. Jeg vil forudskikke den Bemærkning, at de Realiteter, jeg her tænker paa, snarest maa siges at være Smaaating, der ikke berøre Forslagets Hovedprincipper eller paa nogen Maade ere af indgribende Natur. I § 1 anføres, hvilke Skibe der kommer ind under Loven, og i § 2 hedder det: „Lige med saadanne Skibe blive at anse *fremmede* Skibe, der ere lejede af *danske* Reder (Arbejdsgiver), for saa vidt de paagældende Skibe have en Brutto-Register-Tonnage af 20 Tons eller derover.“ Jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt denne Bestemmelse vil kunne praktiseres. Jeg ser vel den højtærede Ministers Hensigt dermed. Den højtærede